

Program wychowawczy > Klasa VII > Wartość I > Sens mojego życia. Kim jestem?

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Na etapie adolescencji osoby młode charakteryzują się zagubieniem, brakiem pewności siebie, odrzuceniem starych autorytetów, a jednocześnie wyraźną potrzebą odnalezienia własnego miejsca w świecie i poszukiwania sensu życia. Przejawy kryzysu tożsamości wskazują, że etap rozwoju, przez który przechodzą jest skomplikowany. W jego wyniku młodzież często nie rozumie siebie samych, ani otaczającej rzeczywistości.

Odpowiadając na pytanie „kim jestem?”, osoby młode powinny zastanowić się nad sensem swojego życia. Przy odpowiedzi na to pytanie warto posłużyć się hierarchią własnych wartości. Od dzieciństwa jesteśmy wychowywani w ich duchu. Niektórzy wraz z procesem dojrzewania uczą się wybierać świadomie własne wartości. Odkrywają, które z nich są dla nich najważniejsze. Czasem obalają wartości przekazane od rodziców i dobierają własne, uczą się żyć według nich. Wartości pozwalają człowiekowi kierować swoim życiem i realizować siebie w zgodzie z własnym „ja”.

W okresie dorastania młodzież weryfikuje swoje zachowanie, doświadczenia, własne zalety i wady chcąc na nowo określić kim jest dla siebie samej i dla otoczenia. Z jednej strony uczy się poczucia własnej wartości, ale z drugiej liczy na zrozumienie własnej odrębności i odmienności.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

3.2.1. S. Hawking, *Moja krótka historia*, w: J. Kościerzyńska, M. Chmiel, M. Szulc, A. Gorzałczyńska-Mróż, *Nowe słowa na start!* Podręcznik do języka polskiego dla klasy siódmej szkoły podstawowej, wyd. Nowa Era, Warszawa 2017, s. 303.

Wstęp

Stephen Hawking został uznany za jeden z największych umysłów naszych czasów. Jego osiągnięcia dotyczą teoretycznej kosmologii oraz grawitacji kwantowej. Dostał najważniejsze nagrody i wyróżnienia, choć nigdy nie otrzymał Nagrody Nobla. W swojej autobiografii „Moja krótka historia” opisuje jak kształtowały i rozwijały się jego losy naukowe oraz jak jego choroba nie pokrzyżowała mu planów na dobre i wartościowe życie. Przykuła go ona do inwalidzkiego wózka, odebrała mowę, uniemożliwiła pisanie, ale nie odebrała sensu bycia i działania.

W wieku dwudziestu jeden lat zdiagnozowano u niego stwardnienie zanikowe boczne. Jego

Program wychowawczy > Klasa VII > Wartość I > Sens mojego życia. Kim jestem?

autobiografia stanowi źródło inspiracji. Hawking mógł w pewnym momencie swojego życia stwierdzić iż nieuleczalna choroba skazuje go na gorsze, trudne życie, niezgodne z jego oczekiwaniami i marzeniami, ale tak się nie stało.

Cytat

„Kiedy miałem dwadzieścia jeden lat i zachorowałem na ALS, uważałem, że to strasznie niesprawiedliwe. Dlaczego coś takiego zdarzyło się akurat mnie? Myślałem, że moje życie się skończyło i że nigdy nie zrealizuję potencjału, który – jak czułem – we mnie drzemał. Jednak teraz, pięćdziesiąt lat później, mogę być po cichu zadowolony z życia. Byłem dwukrotnie żonaty i mam troje pięknych, zdolnych dzieci. Odniosłem sukcesy w karierze naukowej, (...) chociaż na razie nie dostałem Nagrody Nobla. (...) Niepełnosprawność nie stanowiła dla mnie poważnej przeszkody w pracy naukowej. Właściwie pod pewnymi względami była wręcz zaletą: nie musiałem prowadzić wykładów i zajęć ze studentami ani zasiadać w nudnych komisjach”.

Podsumowanie

W przywołanym fragmencie Stephen Hawking prezentuje swoje osiągnięcia. Wskazuje, że niepełnosprawność nie zablokowała jego potencjału i nie była przeszkodą w realizacji marzeń. Jako człowiek z ściśle określonymi celami dążył do samorealizacji i poszukiwania prawdy. Znalazł własne miejsce w świecie i czerpał radość z każdego dnia. Był wdzięczny za wspaniałe, długie życie. Jego tożsamość wyznaczała stosunek do siebie samego i stosunek do innych ludzi. Pozytywne przekonanie na temat własnej osoby korzystnie wpływały na interpretowanie otaczającego świata społecznego.

Przytoczony fragment autobiografii Stephena Hawkinga mocno akcentuje to, że każdy człowiek jest wyjątkowy i potrzebny. Dzięki wsparciu może rozwijać swoje umiejętności i kształtować swoje życie tak, aby być z niego zadowolonym i cenić jego wartość. Życie człowieka jest powołaniem.